

ЖЕНСКО СЪРДЦЕ

За сина си Илия, откато забѣгна отъ село, петъ-шестъ години дѣдо Герги бѣше слушалъ само лоши работи, но най-после чу и нѣщо добро: Илия го видѣли въ града, миналъ билъ наскоро отсамъ границата, излизалъ на пазаря, купувалъ и препродавалъ коне. И не билъ предишниятъ Илия — наконтенъ, премѣненъ, седѣлъ на една маса съ голѣмци, пари ималъ. Дѣдо Герги не знаеше да вѣрва ли или не, но ето че Илия си дойде: дълголикъ, какъвто си бѣше, избръснатъ, чистъ. Салтамарката му не бѣше отъ аба, а отъ хубаво кафяво сукно, чизмитѣ му бѣха набръчкани на глезенитѣ като хармоника. И доде си той не съ чужда каруца, а съ своя собствена. И каква каруца, какви коне!

Сиромашкиятъ оборъ на дѣда Гергия не бѣше виждалъ таквизъ коне. Конетѣ сякашъ сами знаеха цената си и, когато дѣдо Герги стоеше малко настрана и имъ се любуваше, тѣ го гледаха нѣкакъ пренебрежително, съ отпуснати наполовина клепачи и сладко хрупаха сѣното. Дѣдо Герги гледа зжбитѣ имъ — млади коне, петъ-шестъ годишни. Тънки,